

Tractatvs De Sacramentis Et Censvris

Hurtado, Gaspar

Moretus, 1633

Dispvatio VIII. De qualitate Confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94788](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94788)

DISPUTATIO VIII.

De qualitate confessionis.

Non pauci Doctores sedecim conditiones confessionis Sacramentalis assignant, versibus sequentibus contentas:

Sit simplex, humilis confessio, pura, fidelis,

Atque frequens, nuda, discretâ, libens, verecunda, Integra, secreta, lacrymabilis, accelerata, Fortis, & accusans, & sit parere parata.

Ex his dictis conditionibus confessionis Sacramentalis, quædam sunt quæ tantum requiruntur ad maiorem reuerentiam, & quædam ad valorem; quas omnes explicant Antoninus 3. p. tit. 4. c. 19. Reginaldus lib. 6. cap. 3. Ochagavia tract. 2. q. 11. & Bonacina disp. 5. quæst. 5. sect. 2. punct. 2. Nos tamen nunc earum explicationem omitimus, quia omnes necessarias ad valorem confessionis in variis Disputationibus explicabimus.

Antoninus.
Reginald.
Ochagau.
Bonacina.

DIFFICULTAS I.

Vtrum confessio tantum secreta sit Sacramentalis, seu ad valorem Sacramenti idonea.

Supponimus, in quo conueniunt Doctores, confessionem secretam & auricularem, id est, factam absque teste & absque interprete, esse Sacramentalem, & idoneam Sacramento Pœnitentiæ, ut constat ex Tridentino sess. 14. cap. 5. & ex praxi & usu Ecclesiæ.

Trident.

Est ergo difficultas, An etiam confessio publica sit Sacramentalis, & idonea Sacramento Pœnitentiæ.

Richard.

Non desunt qui partem negatiuam tueantur (quam probabilem existimat Richardus in 4. distinct. 17. art. 5. quæst. 8.) quia peccatum publica confessione fit aptum, ut in iudicio externo publicetur & probetur, quod videtur contra institutionem Christi.

Vasquez.

Suarez.

Egidius.

Trident.

Vasquez verò quæst. 91. art. 4. dub. 1. Suarez disput. 21. sect. 2. Egidius disp. 6. & communiter Doctores partem affirmatiuam tradunt, quam supponit Tridentinum sess. 14. cap. 5. dum sermonem instituens de confessione Sacramentali, ait, Christum non voluisse publicam peccatorum confessionem fieri. Quod etiam constat ex praxi & usu Ecclesiæ, in qua admittitur confessio per interpretem factam. Vnde potest quis validè & licitè duobus confessoribus simul confiteri, quamuis ab vno tantum possit licitè absolui.

Ex eo autem, quod peccatum confessione publica fiat aptum, ut in exteriori iudicio probetur, non fit, confessionem publicam ineptam esse Sacramento Pœnitentiæ, nec contra institutionem Christi.

Obseruandum est, confessionem publicam peccatorum non solum esse idoneam Sacramento Pœnitentiæ, sed etiam utilem & expedientem, si, cessante scandalo & aliis extrinsecis incommodis (ut cessare possunt) fiat ob aliquam rationabilem

causam, ut quando nequit aliter saltem commodè fieri, vel quando fit in ædificationem aliorum, vel in humiliationem ipsius pœnitentis, ut supponitur in Tridentino vbi supra. Et quamuis non fiat ob rationabilem causam, sed quia ita placet pœnitenti, non est contra præceptum aliquod, quia non est contra aliquod diuinum, ut supponitur in Tridentino; nec contra præceptum aliquod naturale, ut patet: nec contra aliquod Ecclesiasticum, quia non est contra aliquod scriptum, ut constat; nec contra aliquod consuetudinem introductum, quia non est consuetudo confitendi secretò quasi ex obligatione, qua sola consuetudine introduciur lex & præceptum.

DIFFICULTAS II.

Vtrum confessio publica aliquando obliget pœnitentem.

Conueniunt Doctores, extra articulum mortis neminem teneri ad confitendum publicè, nec medio interprete, quamuis nequeat aliter confiteri, ut supponitur in Tridentino sess. 14. c. 5. quia nimis onerosum & durum est, extra articulum extremæ necessitatis obligari ad confessionem publicam, quod Ecclesia non præsumpsit factum fuisse à Christo, quamuis potuerit, & ita in Ecclesia id quasi traditione receptum est.

Est tamen difficultas, An in articulo mortis, siue physico siue morali, teneatur pœnitens ad confitendum publicè, quando nequit secretò confiteri.

Siluester v. Confessio 1. q. 15. & Suarez disp. 36. sect. 6. partem affirmatiuam tueantur, quia iactura famæ, quæ est in confessione per interpretem, aut aliter publica, non est comparabilis cum iactura salutis æternæ, quæ est, si peccator non confiteatur in articulo mortis; ergo quando non potest secretò, tenetur publicè.

Caietanus v. Confessio, cond. 11. Vasquez q. 91. art. 4. dub. 3. Egidius disp. 5. dub. 10. & communiter Doctores partem negatiuam tradunt, & merito, quia in articulo mortis confessio publica nullo Iure & præcepto obligat. Non Iure naturali, quia ex natura rei nulla est obligatio confitendi, nec publicè, nec secretò: nec Iure diuino positiuo Christi, quia Christus non præcepit confessionem publicam, ut dicitur in Tridentino vbi supra; nec Iure aliquo Ecclesiastico, quia si aliquod est etiam pro articulo mortis, tantum est modificatiuum Iuris positiuo Christi quoad tempus, Iure autem Christi non obligat confessio publica, ergo nec Iure aliquo Ecclesiastico.

Obseruandum tamen est, in articulo mortis teneri peccatorem Iure naturali virtutis charitatis erga Deum ad contritionem perfectam, vel ad confessionem, quamuis publicam sub disunctione, ad vnam videlicet vel ad alteram, quia dicto Iure naturali tenetur ad reconciliationem cum Deo, ne ex hac vita decedat in inimicitia cum ipso. Reconciliatio autem cum Deo vtrius potest sufficienter

cienter obtineri, & non nisi vna vel altera. In casu autem in quo peccator videat se moraliter impotentem ad contritionem perfectam, ac proinde non nisi confessione satisfactoria sit dicto luri naturali charitatis erga Deum, & non possit nisi publice confiteri, sufficit ei vnum aut alterum peccatum confiteri, omisis aliis (quamvis grauioribus) quorum confessione grauius infamandus est apud interpretem, aut apud alios, quia ea infamatio est sufficiens ad excludendum ab integritate materiali confessionis (in eo casu moraliter necessaria) à Christo præcepta.

DIFFICULTAS III.

Verum confessio Sacerdoti præsentis facta mediâ scripturâ, aut nutibus, aut alijs signis à voce distinctis, sit sufficiens ad valorem Sacramenti.

Conueniunt communiter Doctores, vno aut altero excepto, confessionem nutibus, aut scripturâ, aut alijs signis, quamvis non vocalibus, factam, esse Sacramentalem, seu idoneam ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ. Ita S. Thomas Quodlib. 1. art. 10. Suarez d. 2. l. sect. 3. Valquez quæst. 91. art. 4. dub. 4. Henriquez lib. 2. de Pœnitentia c. 2. & Egidius disp. 6. dub. 1. Quod constat ex Concilio Araucano I. sub Leone I. c. 12. dum dicitur, obmutescentem, si nutibus confiteatur, absolendum esse. Et etiam constat ratione, quia scripturâ, aut nutibus, aut alijs signis, quamvis distinctis à vocibus, potest peccator peccata sua sufficienter exprimere confessario; ergo absque fundamento negabitur confessionem mediis talibus signis factam esse Sacramentalem. Quod maximè confirmat praxis, & vsus Ecclesiæ, quæ mutos ad Sacramentum Pœnitentiæ admittit.

Eugenius verò IV. dum in suo Decreto fidei, habito in Concilio Florentino post vltimam sessionem, dixit, materiam Sacramenti Pœnitentiæ esse oris confessionem, nomine confessionis oris intelligit quamcumque externam confessionem, quia confessio externa fit regulariter ore; & idè Tridentinum, vt omnem ambiguitatem tolleret, omissa particula oris, dixit, confessionem esse materiam Sacramenti Pœnitentiæ. Discrimen verò, ob quod absolutio aliter quàm voce facta sit nulla, & non confessio, adduximus Disputat. v. Difficultate v. 11.

Obseruandum tamen est, vt communiter Doctores, confessionem aliter quàm voce factam, quamvis validam, esse illicitam, si sic fiat absque rationabili causâ, vt significatur in can. *Quem peccat* de pœnitentia, distinctione prima, non prohibitionem naturali, nec diuinam, sed Ecclesiasticam, & non scripta, sed consuetudine Ecclesiæ introducta, quia fideles, quando commodè possunt voce confitentur quasi obligati esse tamen licitam scripturâ, nutibus, aut alijs signis factam, quando nequit fieri voce absque nimia verecundia, aut absque alia nimia difficultate, quia consuetudo voce confitendi non est cum tanto rigore introducta.

DIFFICULTAS IV.

Verum qui nequit aliter confiteri Sacerdoti præsentis, quàm scripturâ, aut nutibus, aut alijs signis, ad id teneatur tempore præcepti.

Conueniunt communiter Doctores, eum, qui non potest aliter confiteri quàm nutibus, aut alijs signis distinctis à voce & ab scriptura, ad id teneri tempore præcepti, siue purè diuini, siue annuæ confessionis, quia confessio potest absque inconuenienti dictis signis fieri.

Est tamen difficultas, An teneatur ad confitendum mediâ scripturâ, quando aliter non potest.

Sotus in 4. dist. 18. q. 2. art. 6. Nauarrus cap. 21. num. 36. Medina Cod. de Confessione quæst. 15. Victoria n. 173. Toletus lib. 3. cap. 6. Henriquez lib. 2. de Pœnitentia, cap. 2 & Valencia disp. 7. q. 11. Toletus. pun. 1. partem negatiuam tuentur; quia confessio facta per scripturam non est secreta, sed publica; quia scriptura, vt pote permanens, est instrumentum publicum, aut saltem est exposita periculo publicationis, quia perdi potest, & etiam potest à Sacerdote alijs ostendi.

Maiores verò in 4. dist. 17. q. 1. Gabriel q. 1. art. 2. Silvester v. Confessio 1. nu. 16. Petrus Sot. Lect. 11. de Confessione, Suarez disp. 36. sect. 6. Valquez quæst. 91. art. 4. dub. 5. & Egidius disp. 5. dub. 10. partem affirmatiuam tradunt, & merito: quia confessio, ex eo quod fiat per scriptum, non est publica, nec exposita morali periculo publicationis, quia scriptura non est magis publica quàm vox, vt patet, quamvis ex eo, quod sit permanens, sit magis exposita periculo publicationis quàm vox. Potest tamen ita fieri, vt non sit exposita periculo morali publicationis; quia scriptura rumpi potest ita ut ac sit confessio, & paulò ante confessionem scribi, & ita cautè custodiri vt moraliter nequeat perdi. Ex eo verò quod possit à Sacerdote alijs ostendi, non est exposita morali periculo publicationis, sicut nec confessio per vocem facta, quamvis vtrique possit à Sacerdote publicari.

DIFFICULTAS V.

Verum confessio per litteras, aut per internuntium Sacerdoti absenti facta, sit idonea ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ.

Paludan. in 4. quæst. 1. de Confessione, Petrus Sotus. lect. 11. de Confessione, Medina Cod. de Confessione quæst. 15. Nauarrus cap. 21. num. 36. & plures alij docent, confessionem per litteras aut per internuntium absenti factam, esse sufficientem ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ (ac proinde etiam esse licitam in casu necessitatis) quod videtur supponere Leo I. in can. *Qualis* 30. quæst. 5. dum ait, pœnitentiam adulteræ per scripturam esse recipiendam. Et ratione potest probari desumpta ex exemplo matrimonij, quod potest fieri inter absentes per litteras, & per internuntium, & exemplo iudicij

S. Thomas.
Suarez.
Valquez.
Henric.
Egidius.
Concilium
Araucan.

Eug. IV.

Siluest.
Sotus.

Paludan.
Valquez.
Egidius.

iudicij humani, instar cuius Sacramentum Pœnitentiæ institutum est, quod potest per litteras seu scripturas inter iudicem & reum absentes validd fieri.

Caietan. Caietanus verò in Summa v. *Confessio*, conditione 11. *Sorus* in 4. distinct. 18. quæst. 2. art. 6. *Victoria* num. 171. *Valentia* disput. 7. quæst. 11. puncto 1. *Toletus* lib. 3. cap. 6. *Vasquez* quæst. 91. art. 4. dub. 2. *Ægidius* disput. 4. dub. 10. & plures alij docent, confessionem per litteras aut per internuntium absenti factam, non esse idoneam & sufficientem ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ:

Clem. VIII quod adeò verum est, ut oppositum *Clemens VIII.* anno 1602. damnaverit ut falsum, temerarium, & scandalosum, & prohibuit, ac præcepit ne vniquam ut probabile defendatur, cuius verba retulimus & expendimus Disputatione v. Difficultate v. 1. quod etiam *Paulus V.* declaravit & approbavit.

Ratio à priori huius doctrinæ est institutio Christi, instituentis pro parte materiali Sacramenti Pœnitentiæ, confessionem Sacerdoti præsentem factam; hæc autem institutio constat ex praxi & vsu Ecclesiæ, quæ numquam via est confessione nisi præsentem facta ab ipso pœnitente, siue per se ipsum, siue per interpretem, quamvis tantum referentem quod pœnitens in absentia Sacerdotis confessus est: cui vsui *Clemens VIII.* innixus, oppositam doctrinam damnavit, & eidem *Paulus V.* innixus, damnationem à *Clemente VIII.* factam, declaravit & approbavit.

In dicto autem can. *Quælis*, qui est *Leonis I.* tantum est sermo de confessione publica in ordine ad pœnitentiam Canonicam, non de Sacramentali: imò est sermo de confessione facienda in præsentia, quia scriptura ibi tantum requiritur propter maiorem certitudinem.

Et ad rationem concedimus, Sacramentum matrimonij posse inter absentes celebrari, & etiam iudicium humanum, non tamen Sacramentum Pœnitentiæ, quod Christus instituit instar iudicij humani, quoad alia, & non quoad hoc: nec illud instituit instar Sacramenti Matrimonij, quia hoc instituit in ipso contractu aliis civili, qui verè potest inter absentes celebrari, non minùs quàm alij contractus.

Leo I. Id verò, quod Disputatione ix. sequenti, Difficultate 1. ex *Leone I.* & ex Concilio Arausico, & ex Carthaginensi IV. dicemus, nempe absolvendum esse moribundum, qui ægritudine impeditus nequit per se ipsum in præsentia Sacerdotis signa doloris & confessionis præbere, si testimonio adstantium, & in præsentia pœnitentis constet signa illa ante aduentum Sacerdotis præbuisse, non contrariatur dicto decreto Pontificio,

Ægidius. nec nostræ doctrinæ; ut aduertit *Ægidius* disput. 7. dub. 10. quia confessio hæc, quæ fit Sacerdoti ab adstantibus, non fit Sacerdoti absenti & distanti à pœnitente, sed iam præsentem illi, mediis adstantibus, vel tamquam testibus, vel quasi interpretibus & non quasi internuntiis. Et ob id *Clemens VIII.* interrogatus, an moribundus in casu dicto esset Sacramentaliter absolvendus, respondit, debere absolui, & se absolutorum illum, & casum hunc non comprehendere suo Decreto, ut Cardinalis *Bellarminus*, & Archiepiscopus *Armacanus* testificati sunt se ex ipso audivisse, de quo *Armacanus* testimonium scriptum

Bellarmin.
Armacan.

manu sua subsignatum præbuit *Lessio*, & plurius Doctores *Louanienses*, ut refert *Ægidius* ubi supra.

DIFFICULTAS VI.

Virum mendacium in confessione sit peccatum mortale.

Circa mendacium de peccato veniali, conveniunt communiter Doctores, mendacium, quo pœnitens interrogatus negat peccatum veniale quod verè commisit, non esse peccatum mortale, quia ex vna parte eo mendacio non decipitur confessarius in re necessaria, & ex altera dictum mendacium non est ipsi Sacramento iniuriosum, quia nec obstat materiæ, nec formæ Sacramenti, nec dispositioni ad effectum Sacramenti requisitæ, quia cum his omnibus comparari potest.

Est tamen difficultas, An mentiri, sibi falsò imponendo veniale, quod ipse pœnitens non commisit, sit peccatum mortale. Procedit autem, quando alias pœnitens confitetur aliquid peccatum quod verè commisit, quia si hoc aliud non confiteatur, peccabit peccato mortali facilius, quia tunc absolutio erit nulla, utpote cadens supra materiam falsam.

Circa difficultatem ergo *Caietanus* v. *Confessio*, conditione 4. *Paludanus* in 4. dist. 21. quæst. 2. *Ledesma* 2. par. quarti, quæst. 5. articulo 4. dub. 4. *Ledesma* & *Armilla* v. *Confessio*, num. 5. docent, dictum mendacium esse peccatum mortale, quia tunc pœnitens supponit materiam falsam absolutioni Sacramentali, quod est peccatum mortale, non minùs quàm verbis consecrationis inter veras hostias supponere hostiam apparentem, & non veram.

Sorus verò in 4. dist. 18. quæst. 2. art. 4. *Navar.* *Sorus* cap. 21. num. 37. *Suarez* disput. 22. sect. 10. *Vasquez* quæst. 91. art. 1. dubio 7. *Ægidius* disput. 6. dub. 3. & *Turrianus* disput. 29. dubio 7. docent, dictum mendacium non esse mortale, sed tantum veniale; & merito: quia eo mendacio nec decipitur confessarius in re necessaria, imò nec in gravi, nec irritatur Sacramentum, quia non obstat materiæ illius, quia non excludit materiam sufficientem, nec necessariam, ut patet: nec obstat formæ absolutionis, quia non obstat veritati illius, quia forma absolutionis non est distributiva cadens supra omnia peccata confessa, sed tantum est indefinita, & indefinitè tantum profertur, ut tantum cadat supra peccata vera confessa, quæ sunt necessariò confitenda (ut sunt mortalia non confessa) aut si non sunt necessariò confitenda (ut sunt venialia) ut tantum cadat supra ea quorum pœnitens habet sufficientem dolorem (alias etiam falsificaretur, si pœnitens confitens plura venialia, vnius non haberet sufficientem dolorem, & consequenter peccaret mortaliter (quod est falsum) in quo forma absolutionis distinguitur à verbis consecrationis, quia hæc cum sint demonstrativa, cadunt & feruntur in omnia quæ proponuntur consecranda, ac proinde partialiter falsificantur, quando inter hostias veras supponitur falsa. Nec eo mendacio frustratur Sacramentum Pœnitentiæ suo effectum, quia non obstat dispositioni ad illum requisitæ, quia non obstat fidei, neque

neque spei, neque dolori, quia nihil horum excludit; ergo dictum mendacium ex nullo capite est peccatum mortale.

Circa mendacium de mortali conueniant Doctores, mentiri circa mortale non confessum, illud negando, esse mortale, quia est contra integritatem confessionis, quæ est necessaria & magni momenti.

Est tamen difficultas, An mentiri in confessione imponendo sibi peccatum mortale quod non commisit, sit peccatum mortale.

Non desunt, qui existiment tale mendacium non esse mortale (quod etiam indicat Siluester v. Confessio 1. quæst. 8.) quia pœnitens eo peccato sibi imposito, non se infamat grauius, quia hæc infamatio est in confessione, & tantum apud vnum, & respectu ipsius pœnitentis, qui potest cedere iuramento, præsertim quando infamatio attento pœnitente est leuis, vt sæpe esse potest, vt vulneratio à pœnitente militi inflata.

Sotus verò, Suarez, Vasquez, Aegidius vbi supra, & communiter Doctores docent, dictum mendacium esse mortale, non quia infamatio sit grauis, quia non semper est grauis, nec quia est deceptio in materia graui & necessaria, & in ordine ad iudicium & sententiam Sacramentalem, quia ea deceptio præcisè vt est deceptio, & tantum contra veritatem in dicendo, non est mortalis, sed quia forma absolutionis partialiter falsificatur, quia fertur in omnia mortalia confessa, utpote quæ confitentur necessariò seu ex obligatione, & quorum pœnitens debet habere dolorem.

Vnde existimamus, in eo mendacio triplex reperiri peccatum: aliud mendacij contra veritatem in dicendo, quod tantum est veniale; aliud sacrilegij contra religionem, & contra reuerentiam Sacramenti, quia eius formam falsificat, quod est mortale; & aliud infamationis, seu prodigalitatis famæ contra liberalitatem, quo pœnitens suam famam prodigit, quod aliquando est mortale, quando, attentà personâ pœnitentis, & alijs circumstantijs, infamatio est grauis.

Obseruandum est, confiteri vni Sacerdoti peccata mortalia, & postea alteri venialia, non esse peccatum mortale, non solum quando fit tantum semel aut iterum, in quo Doctores conueniunt, sed etiam quando fit sæpe, vt contra Victoriam num. 196. docent Nauarrus cap. 21. num. 4. Suarez disp. 22. sect. 1. & Aegidius disp. 6. dub. 4. imò nec id ex suo obiecto est veniale, quia id non obstat integritati confessionis, nec veritati doloris & propositi.

DIFFICULTAS VII.

Quando confessio fit inualida.

Supponimus, Sacramentum confessionis multis modis posse fieri inualidum, tam ex parte pœnitentis quam ex parte Confessarij, & consequenter esse necessariò repetendum, quando confessio fuit mortali.

In primis ex parte pœnitentis fit inualidum, quando ipsi deficit intentio suscipiendi Sacramentum, & etià quando ipsi deficit dolor peccatorum.

Est tamen difficultas Primò, An fiat inualidum, quando pœnitens est excommunicatus.

Conueniunt Doctores, fieri inualidum, quando pœnitens aduertit se esse excommunicatum, &

excommunicationem esse impedimentum saltem prohibens susceptionem Sacramenti, & quia tunc non confitetur integrè; quia non confitetur peccatum mortale, quod tunc committit accedendo ad susceptionem Sacramenti, & quia non dolet integrè, quia non dolet de illo; & quia ponit obicem peccati mortalis oppositi dispositioni requisitæ ad effectum, nempe dolori.

Punctum ergo difficultatis est, An quando pœnitens naturali obliuione aut ignorantia inuincibili excommunicationis, aut rationis impedimenti ad susceptionem Sacramenti bona fide accedit, etiam fiat inualidum: & procedit de excommunicato non tolerato (id est publicè denunciato, aut notoriè excommunicato ob percussorem Clerici notorietate facti seu percussoris) quia toleratus validè suscipit Sacramentum fauore facto Confessario, cui relinquitur iurisdicção, vt licitè & validè possit communicare cum excommunicato tolerato.

Circa punctum Difficultatis Suarez de censuris disp. 10. sect. 3. & Aegidius disp. 14. dub. 5. docent, non fieri inualidum, quia nullo Iure inualidatur.

Siluester v. Confessio 1. quæst. 3. & Vasquez de Excommunicatione dub. 4. docet, fieri inualidum, & merito: quia Ecclesia non paucis Iuribus excludit excommunicatum à participatione passiuâ Sacramentorum, & ita vt ei non solum prohibeat illam, sed etiam irritet, quia eum excludit quantum potest, eum habendo & tractando quasi Ethnicum & publicanum. Ecclesia autem potest illi irritare susceptionem Sacramenti Pœnitentiæ, extrahendo ipsum à iurisdicçãoe omnium Confessariorum Papa inferiorum, sic efficiendo eum inabsolubilem ab illis, de quo latius Tractatu de Excommunicatione, Disput. 111. Diffic. 111.

Secundo est difficultas, An fiat inualidum, quando suscipitur ex malo fine.

Certum est, fieri inualidum, quando suscipitur ex malo fine mortali, peccando mortaliter, & quia nec confitetur, nec dolet integrè, & quia ponit obicem effectui Sacramenti.

Est ergo difficultas, An fiat inualidum, quando suscipitur ex malo fine veniali, venialiter peccando.

Conueniunt Doctores, non fieri inualidum, quando suscipitur principaliter ex fine remissionis, seu veniæ peccatorum, etiamsi minus principaliter suscipiatur ex fine veniali.

Est ergo punctum difficultatis, An fiat inualidum, quando principaliter suscipitur ex fine veniali.

Siluester v. Confessio 1. quæst. 7. docet, tunc fieri inualidum, imò quando suscipitur principaliter ex quocumque alio fine quàm remissionis & veniæ peccatorum, quia hæc sola est principalis effectus Sacramenti Pœnitentiæ; ergo ea sola est principaliter intendenda.

Sotus verò in 4. dist. 18. quæst. 3. ar. 3. & Vasquez quæst. 92. art. 3. dub. 2. docent, non fieri inualidum ex quocumque fine suscipiatur, dum in eo non peccetur mortaliter, quamuis ex eo principaliter & tamquam ex motiuo suscipiatur, dum etiam suscipiatur ex fine remissionis & veniæ peccatorum, quamuis minus principaliter, & tantum impulsivè, & merito: quia ex eo quòd hoc modo suscipiatur, non deficit intentio suscipiendi Sacramentum, nec aliqua pars essentialis Sacramenti; ergo non ex eo fit inualidum, quia valor Sacramenti tantum pendet ex dicta intentione, & ex partibus essentialibus.

sentialibus illius. Imò nec ex eo fit instructiuum: quia etiam si suscipiatur ex sine peccati venialis, peccando venialiter, & ex eo principaliter suscipiatur, non tollit etiam suscipi ex sine remissionis & veniæ peccatorum, & cum dolore sufficiente ut dispositione ad eam remissionem, quæ sufficiunt ad eam. Ex eo autem quod remissio & venia peccatorum sit effectus principalis Sacramenti Pœnitentiæ, tantum deducitur, esse congruum & consonum institutioni illius, remissionem & veniam peccatorum principaliter intendere, non tamen esse necessarium ad effectum illius.

Tertiò, Sacramentum Pœnitentiæ fit inualidum ex defectu integritatis confessionis mortalium, quando scilicet pœnitens absque graui incommodo extrinseco ipsi Sacramento omittit confiteri aliquod mortale, non solum scienter, in quo Doctores conueniunt, sed etiam quando omittit ex ignorantia seu negligentia culpabili, ut contra non paucos, nec ignobiles, docent Ioannes Medina, Suarez & Valquez, & latius dicemus Disp. ix. Diff. x.

Ioannes
Medina.
Suarez.
Valquez.

Quartò, ex parte pœnitentis solet assignari alius defectus, ob quem confessio (quamuis valida) debeat repeti, nempe quando pœnitens oblitus est culpabiliter pœnitentiæ Sacramentalis sibi à Confessario iniunctæ: id tamen esse falsum, dicemus Disputatione xiv. Difficultate i.

Deinde Sacramentum confessionis fit inualidum ex parte Confessarii. Primò, ex defectu intentionis absoluenti Sacramentaliter: Secundo, ex defectu iurisdictionis, vel quia ea simpliciter careat, vel quia ea priuatus est per excommunicationem non toleratam, quamdiu hæc durat: Tertiò, ex defectu perceptionis peccati, quia scilicet Confessarius nullum peccatum pœnitentis percipit, siue ob distractionem, siue ob linguæ ignorantiam: quamuis Henriquez lib. 5. cap. 14. & Laymannus tract. 6. cap. 9. sentiant esse validum, si pœnitens bona fide processit. Sed an quando Confessarius percipit peccatum, nescit tamen discernere an sit mortale an veniale, etiam fiat inualidum, dicemus Disput. x. Difficultate xv.

Henriq.
Layman.

Obseruandum est, quod quando necessarium est confessionem aliquam repetere, quia ob defectum aliquem fuit inualide facta, non est necessarium confessiones intermediarias repetere, quando factæ sunt bona fide, quia ex eo præcisè quod fiant post confessionem illam inualidam, non fiunt inualidæ, sed tantum illam, in qua fuit defectus illam inualidans, & alias confessiones, quæ post illam mala fide factæ sunt, si harum & illius defectus memoria occurrant.

DIFFICULTAS VIII.

Vtrum quando confessio repetenda est quia fuit inualida, necessarium sit iterum peccata distinctè confiteri, ac si non fuissent confessa.

Difficultas hæc non procedit, quando confessio antea inualida repetenda est diuerso Confessario, quia tunc ita distinctè repetenda est,

ac si numquam fuisset facta, sed quando repetenda est eidem Confessario.

Conueniunt Doctores, quod quando fit eidem Confessario, qui retinet notitiam (quamuis confusam) sufficientem ad imponendam conuenientem pœnitentiam, non sint necessariò distinctè repetenda, quia post confessionem distinctè factam, & à Confessario perceptam, non est necessaria ipsi Confessario maior recordatio seu notitia peccatorum, quam sufficiens ad imponendam pœnitentiam conuenientem; ergo non est necessarium, quod illi fiat iterum distinctè confessio, sed sufficit defectum confessionis inualidæ explicare, & vnico verbo confiteri peccata in confessione inualida distinctè confessa, & ea absolutioni subijcere, ut si pœnitens dicat se accusare de peccatis in illa confessione confessis. Quod est verum, etiam si confessio, quæ fuit inualida, non fuerit Sacramentalis, vel quia facta fuit non iudici, ut Sacerdoti excommunicato non tolerato, vel non approbato, quia illa repetitione, sic in confusio, & vnico verbo facta, fit Sacramentalis omnium antea distinctè confessorum.

Est tamen difficultas, An quando Confessarius non retinet dictam notitiam peccatorum, tunc pœnitens teneatur iterum distinctè confiteri peccata, ac si illa non fuisset confessus.

Corduba in Summa quæst. 6. partem affirmat. Ceterum tuetur, quia tunc Confessarius se habet ac si ipsi numquam facta fuisset confessio illa. Medina Malda Cod. de Confessione, quæst. 28. de Confessione facta Confessori prauo, partem negatiuam trahit, quia ex vna parte iam illi facta est distinctè confessio, & ex altera non est necessarium, quod Confessarius imponat pœnitentiam commensuratam peccatis, & statui pœnitentis.

Nos verò existimamus (ut indicant Antoninus Antm. 3. p. tit. 14. cap. 19. & Siluester v. Confessio 1. q. 3. Soluunt) quod si Confessarius pœnitentiam imposuit, & ea est ipsi nota, vel ipsi sit nota à pœnitente, non sit necessarium quod ei fiat iterum distincta peccatorum confessio, quia ad absolendum sufficit, confessionem fuisse à pœnitente distinctè factam, & distinctè à Confessario perceptam, & ab eo impositam aut taxatam pœnitentiam, & horum notitia; quia absque fundamento amplius exigitur. Si verò Confessarius non imposuit pœnitentiam, vel non taxauit illam, aut si imposuit vel taxauit, & non recordatur illius, nec habet notitiam alias sufficientem ad eam prudenter taxandam, necessarium est quod ipsi fiat confessio maior, quam quæ fit illo vnico supradicto verbo; sed non requiritur confessio distinctè facta, sed sufficit confessio aliqua confusa peccatorum antea distinctè confessorum, talis qualis sufficit ut Confessarius acquirat notitiam sufficientem ad prudenter taxandam pœnitentiam, quia tunc ad id tantum requiritur noua confessio peccatorum antea distinctè confessorum. Ad causandam autem in Confessario notitiam sufficientem ad taxationem pœnitentiæ, non requiritur confessio distinctè facta, quia ad eam taxationem sufficit notitia confusa, qualis post longam pœnitentis confessionem solet in Confessario relinqui.

DISPV.